

telefonisk rådgivningsmulighed på døgnbasis, som også ønsket af sundhedsstyrelsen, og for en mere bevidst indsats af kriserådgivning til AIDS-patienter, personer med præ-AIDS og personer, som er antistofpositive, selv om denne er ressourcekrævende. Forslagsstillerne finder det symptomatisk, at den eneste systematiske rådgivningsvirksomhed, som indtil videre er iværksat, er sket på privat basis i Landsforeningen for bøsser og lesbiske regie! Gennemførelsen af en række tiltag kunne også have været gennemført for længst, bl.a. gav indenrigsministeren allerede den 21. marts 1985 folketingets kommunaludvalg løfte om udformningen af en generel informationspjece, som ved indgangen til november først er ved at være på trapperne. Dertil kommer, at forslagsstillerne finder den forventede bevilling til information og forskning helt utilstrækkelig.

Men med disse forbehold finder forslagsstillerne, at indsatsen er ved at tage form. Det vil sige, at hovedvægten lægges på behandling, blodscreening, helbredsundersøgelser, information og rådgivning, behandling af faktor VIII- og faktor IX-præparater og donorinformation samt på en overdragelse af indsatsen til de i forvejen eksisterende sundhedsmyndigheder, f.eks. sygehuskommunerne, praktiserende læger og statens seruminstitut.

Forslaget går derfor ud på at fordele regningen mellem de enkelte instanser, dvs. staten, amtskommunerne, Frederiksberg og Københavns kommuner, idet en fortsat udskydelse af stillingtagen her til kan svække den faktiske indsats.

Forslagets udformning

Forslaget består af fire elementer:

ad 1. Uanset forslagsstillernes principielle holdninger til statsfinansiering og kommunal finansiering foreslås, at ansvars- og kompetencefordelingen bevares uændret. Der kan dog efter sagens natur være behov for en central styring og koordinering; men dette udelukkes ikke af de eksisterende kompetenceforhold. Sygehuskommunernes faglige ansvar skal fastholdes, idet dog sundhedsstyrelsen vil kunne fastlægge nærmere retningslinjer, også på det eksisterende lovgrundlag.

ad 2. Det foreslås, at den samlede informationsvirksomhed statsfinansieres, idet der i høj grad må ske en central koordinering af denne. Ganske vist kan der være behov for særlig hensyntagen til lokale forhold, men i det store og hele vil de lokale forhold være uden betydning. Dette følger af, at

den generelle information i et vist omfang vil være af holdningsmæssig karakter og have som formål at hindre myter og hetz. Informationsvirksomheden over for bestemte målgrupper, som i deres arbejde vil kunne komme i berøring med problemstillinger omkring AIDS, vil formentlig heller ikke variere ud fra lokale forhold. Her tænkes på meget forskelligartede personalegrupper som f.eks. sundhedspersonale, lærere, ambulancefolk, socialpædagoger og bibliotekarer, altså ikke nødvendigvis personer, som risikerer smitte, men som må antages at have generelt behov for viden. Den eneste del af informationsvirksomheden, der kan udvise forskellige behov fra område til område, er informationen til de forskellige risikogrupper, og dette er efter forslagsstillernes opfattelse ikke tilstrækkeligt til at begrunde, at arbejdet finansieres lokalt. Dertil kommer, at informationsindsatsen, uanset at der ikke er noget formelt grundlag herfor, må opfattes som et statsligt krav på linje med screeningen af donorblod og eventuelt andre statslige pålæg.

ad 3. Efter forslaget skal alle statslige pålæg finansieres af staten selv, og spørgsmålet er udelukkende medtaget i beslutningsforslaget for fuldständighedens skyld, idet det er forslagsstillerne bekendt, at indenrigsministeren har den samme opfattelse.

ad 4. De øvrige udgifter drejer sig om behandling, helbredsundersøgelser, rådgivning m.v., svarende til 50-60 pct. af den samlede indsats. Disse udgifter foreslås finansieret af sygehuskommunerne selv, idet dog Københavns kommune undtages, dels som følge af kommunens alvorlige økonomiske situation, dels på grund af den markante koncentration af såvel AIDS-patienter som LAV/HTLV III-positive personer i kommunen. Forslagsstillerne har i særlig grad lagt vægt på, at Amtrådsforeningen har erklæret sig villig til at afsætte de fornødne ressourcer til indsatsen mod AIDS, og at Amtrådsforeningen direkte har ønsket selv at finansiere, ikke blot en del af egen indsats, men eventuelt også en del af Københavns kommunes indsats gennem en udligningsordning. Forslagsstillerne har derfor ikke foreslået statsfinansiering af udgifterne i Amtrådsforeningens regie og heller ikke i Frederiksberg kommune, der økonomisk set er mindre trængt end Københavns kommune, selv om der godt kunne argumenteres herfor. Amtrådsforeningens interesse heri er formentlig at undgå et præcedens, der indebærer, at sygehusvæsenet unddrages sygehuskommunerne,